

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

IX. (XXV.) ÉVFOLYAM, 34. SZÁM 2014. AUGUSZTUS 23.

200 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

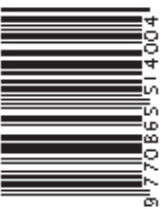
www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06 (1) 787-8621

HÁBORÚT KOMPONÁLNAK

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

KELL-E NEKÜNK MARX?

Hogy miért nem tudták elvinni ezt a fránya Marx-szobrot 25 éve? Valami ilyesmi gondolat járhatott Rostoványi Zsolt rektor úr fejében, amikor még az év elején elolvasta a nyílt levelet, amelyben Rétvári Bence igazságügyi államtitkár a szobor eltávolítását követelte a Corvinus Egyetem vezetésétől. Rétvári úr művelt katolikus, s az ember több türelmet és szellemi nagyvonalúságot tételezne fel egy volt piaristáról, de úgy látszik, nem egyformán értjük az egyház tanítását. Rétvári úrnak egyébként az égadta világon semmi köze sincs a Corvinus Egyetemhez, de a mai világban jobb óvatosnak lenni. A baj ráadásul nem jár egyedül, most még jön az államilag kinevezett kancellár is. Úgyhogy, gondolhatta szegény rektor úr, elrakjuk valahova a Marx-szobrot, és az egészet ráfoglaljuk a kertészeti karosokra, mondván, hogy az ő világképüket nem fejezi ki.

Marx üldözése negyedszázaddal a tőkés rendszerváltás után mindennél világosabban kifejezi a magyar politikai és szellemi közélet állapotát. Sötétség, provincializmus, kicsinyesség, önteltség és beképzeltség. Valahogy így!

Hegyeshalmon túl Marxot lehet dicsérni, a könyveit meg lehet vásárolni, és nem jár politikai vagy akár szellemi elszigeteléssel az, ha valaki marxistának tartja magát. Persze, ne tessék gondolni, hogy a „fejlett Nyugaton” Marx nem közellenség! Ott is az, mert ott is kapitalizmus van. Marx ugyanis leleplezte a tőke lényegét. A munkás és a tőkés között nem egyenjogú csere folyik,

ahol az egyik a munkaerejét adja, a másik meg a tőkét. A munkás értéktöbbletet termel, amit a tőkés mindig és mindenütt kisajátít. A tőkés és a munkás objektíve szemben állnak egymással. A munkás az érdekeit csak akkor tudja maradéktalanul érvényesíteni, ha a tőkéstől elveszi a gyárat, a tőkét.

A „művelt Nyugaton” persze tudják, hogy Marxnak igaza van. Éppen ezért kitalálnak mindenféle trükköt. Például azt mondják, hogy Marx „A tőke” első kötetét 1867-ben írta, de az egész mű valójában befejezetlen maradt, s ha befejezte volna, Marx maga revidálta volna tanítását. Megint mások egyszerűen kijelentik, hogy Marx a 19. század embere, s ami akkor igaz volt, az a mai fejlett világban már nem igaz.

Vannak magukat marxistának vallók, akik úgy vélik: nem az a lényeg, hogy a gyár a tőkésé, és így a munkás eleve kiszolgáltatott helyzetben van. Szerintük a lényeg az, hogy ki ellenőrzi a termelés és az elosztás folyamatát. Erre a nézetre egész szociáldemokrata politikák épülnek. Az igazság az, hogy nem lehet szó munkásellenőrzésről addig, amíg a tőke és a politikai hatalom a tőkés kezében van. Ha nem hiszik, próbálják ellenőrizni, mondjuk, a Mercedes gyárat Kecskeméten!

A Nyugat most a francia Thomas Piketty elméletétől hangos. „A Tőke a 21. században” című mű franciául jelent meg 2013-ban, de pillanatok alatt lefordították angolra. A világon szinte minden komoly könyvesboltban kapható, még akkor is, ha a helyi nemzeti nyelvre még nem fordították le. Legközelebb Bécsben. Magyar boltokban nemigen. Persze,

ki is olvasná, amikor a holnap magyar értelmiségének jelentős része azért nem kapja meg a diplomáját, mert nincs államvizsgálója idegen nyelvből?

Thomas Piketty azt állítja, hogy a gazdasági tényezők önmagukban nem vezetnek el a jövedelmek közötti egyenlőtlenségekhez. Szerintkorunkban a tudás, az oktatás olyan tényezővé válik, mely eltünteti, vagy lényegtelené teszi a jövedelmek és a vagyon szerinti társadalmi különbségeket. A társadalom egy nagy-nagy középosztállyá válik, ahol mindenki jól él, és nem okoz feszültséget, ha mások még jobban élnek. A mi 25 éves tapasztalatunk ennek persze ellentmond. Mi, sok millióan azért vagyunk szegények, mert néhány százezer gazdagok. Attól lettek azzá, hogy tőlünk vették el.

Thomas Piketty 685 oldalas könyvét egyetlen mondat kedvéért írták meg: ilyen helyzetben már nincs szükség osztályharcra.

És helyben is vagyunk. A toleráns Nyugat tiszteli Marxot, a filozófust, elfogadja, mint közgazdászt, de elutasítja, mint politikust, az osztályharc meghirdetőjét. Marxistának lenni azt jelenti, hogy a történelmet az egyes társadalmi osztályok harcaként fogjuk fel. A mai politikában pedig azt jelenti, hogy harcolnunk kell a tőkés rendszeren belüli reformokért, de a dolgozók élete gyökeresen akkor változik meg, ha kezükbe veszik a tulajdont és a politikai hatalmat, azaz, ha övéké a gyár, a bank, és a parlamentben ők döntenek a javak elosztásáról.

Úgyhogy, kedves olvasók, szükségünk van Marxra. A szobrot persze meg kéne hagyni, legalább azért, hogy a Nyugat ne mutogasson a mi civilizátlanságunkra és korlátoltságunkra. De akárhogy is lesz, Marx velünk marad, és mi marxisták maradunk. Rétvári úrnak pedig egy Marx-idézetet küldünk: „Reszkessenek az uralkodó osztályok egy kommunista forradalomtól. A proletárok e forradalomban csak láncukat veszíthetik. Cserébe egy egész világot nyerhetnek.”

HÉT BŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. Hat 2010 előtti időszakra vonatkozó korrupciós ügy nyomozását hosszabbította meg a Fővárosi Főügyészség, sőt, a továbbiakban újabb ügyekben lesz halasztás. Több olyan politikus is korrupciógyanús ügyletekbe keveredett, akik az őszi önkormányzati választáson is érdekelték lehetnek. Ilyen Újbuda volt szocialista polgármestere, Molnár Gyula, aki két büntetőügyben is érintett.

Munkáspárt: Nehezen tudjuk értelmezni, milyen ügyben kell 4 évnél több időt nyomozással tölteni. A csalás az csalás, a lopás az lopás, ha egyik sem történt meg, ki kell mondani. Nem hosszabbítani kell az eljárásokat, immel-ámmal tologatni a papírokat, hogy „valaki majd csak elfelejti”, hanem tisztességgel és hivatalos döntéssel lezárni a felmerült kérdéseket. Ha valaki bűnös, azért, ha nem bűnös, azért. Molnár Gyula messze nem az egyetlen képviselőjelölt, aki ellen eljárás folyik. Lehet jó szívvel potenciális bűnelkövetőre szavazni? Nevetni fognak: lehet, sőt fognak is. Többet ér a reklám, mint az erkölcs? Nos, erre a választ 25 éve tapasztaljuk.

2. „Az evolúció egy hipotézis. Logikai problémák is vannak vele. Azok a fajok maradtak fenn, amelyek alkalmazkodtak a környezethez. Mely fajok alkalmazkodtak a környezethez? Azok, amelyek fennmaradtak” – mondta Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes.

Munkáspárt: Az evolúció, az tény. A hipotézis az az, hogy a kormánynak szüksége van miniszterelnök-helyettesre. Semjén úr faji logikáját persze értjük. Mely jobboldali politikusok maradnak fenn? Azok, akik alkalmazkodtak a Fideszhez. Mely politikusok alkalmazkodnak a Fideszhez? Azok, akik fennmaradtak... Egyszóval Semjén úr esetleg találhatna magának valamilyen más, szép hobbit, esetleg a politika, avagy az evolúció-értelmezés helyett.

3. Több mint 70 millió szál illegális cigarettát foglaltak le az idén az első félévben a nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) munkatársai, annyit, mint tavaly az egész évben.

Munkáspárt: Mondhatnánk, hogy jaj, de jó, hogy ilyen hatékony az adóhivatal. Szidhatjuk a trafik-rendszert is. A lényeg azonban sajnos más: azért fogy ennyi illegális cigaretta, mert az embereknek nincs pénzük másra. Az állam dohányzás-ellenes küzdelme meg kimerül abban, hogy idióta, betegségre, halálra figyelmeztető matricákat ragaszt a cigarettás dobozokra. Igaz, a „szegény ember cigarettájára” az sem jut... ő szívhat, aztán indulhat a temető felé.

4. A Szerencsejáték Zrt. 1990-ben alapított fennállása óta a legjobb félévét zárta. A cég közel 148 milliárd forintos árbevétele 36 milliárd forinttal, 32 százalékkal nagyobb, mint tavaly az év első felében, ilyenre a társaság alapítása óta nem volt példa.

Munkáspárt: Ismert mondás, hogy a kaszinóban csak a kaszinó nyerhet. Azonban a kaszinó magánvállalkozás, az államnak viszont a köz javát kell(ene) szolgálnia. A Szerencsejáték Zrt. állami cég, nem az a dolga, hogy cselesebbnél cselesebb játékokkal használja ki az emberek sikerre és pénzre való vágyát és „megfejtse” őket.

5. Az orvosok 13 százaléka szerint kifejezetten gyakori, hogy a mindennapi tevékenység során a betegek jogi szempontból támadóan, fenyegetőzően lépnek fel a szakemberekkel szemben. A többség (71 százalék) viszonylag ritkábban tapasztalja ezt a jelenséget. Elsősorban a kórházak sürgősségi osztályán történnek ilyen esetek, a vehemensebb hozzátartozók olykor bizony nehezen viselik, hogy az eset súlyosságától függően várakozniuk kell, mire a beteget ellátják.

Munkáspárt: Az orvos, a mentős, az ápoló – és még sokan mások az egészségügyben – minden áldott nap azért küzdenek, hogy emberek egészségét, testi épségét mentse. Ehhez képest számtalan esetben hallunk arról, hogy megtámadják, bántalmazzák őket. Szemlátomást nem elég a biztonsági szolgálat, így jogos kérdésnek tűnik: hol van ilyenkor a rendőrség? Miért nem hallunk arról, hogy elítélték az ellenük támadókat? De ez vonatkozik az óvónők, dadusok, a pedagógusok védelmére is. Miért kell hallgatni? Miért nem lehet őket megvédeni? Az etnikai kérdés etnikai kérdés, a bűntügy meg bűntügy...

6. Oroszország kezdeményezte, hogy az ENSZ Biztonsági Tanácsa vizsgálja meg, miképp halad a malajziai gép katasztrófájának kivizsgálása.

Munkáspárt: Az oroszoknak igazuk van. Több mint egy hónap telt el a gép lelévése óta, a nyugati szakértők mindent megvizsgáltak, amit csak lehetett. Azonban azóta sincs eredmény, igaz, elhallgattak az Oroszországot illetve az oroszbarát felkelőket ért vádak is. Akkor mire is találtak vajon bizonyítékot? A Szabadság már korábban is leírta: a malajziai gép lelévése kizárólag az Amerika-barát kijeji bábhatalom érdekeit szolgálta. Lehet, hogy tényleg ezért nincs információ?

7. Az Iszlám Állam (IÁ) nevű szunnita terrorista csoport Bulgáriából jutott páncélozott járművekhez és gránátvetőkhöz, Horvátországból tüzérségi eszközökhöz, Romániából pedig tankokhoz és löfegyverekhez, amikor a szervezet a szíriai kormány ellen kezdett harcolni.

Munkáspárt: Most pedig az IÁ keresztények, siíták és ateisták tízezreit mérszárolja Irakban, Nyugatot fenyegető terrorállamot épít. A bolgárok, horvátok és románok természetesen nem maguktól szállítottak, az utasítás nyilvánvalóan az Egyesült Államokból érkezett. Így Washington felelős most elsősorban azért a tragédiáért, ami Irakban folyik.

NE ENGEDJÜK! HAZUDNAK! NEM KELL HÁBORÚ!

A NATO főparancsnoka szerint „zöld alakok”, vagyis felségjelzés nélküli egyenruhát viselő katonák megjelenésére kell felkészülni, és tenni kell ellene. Az európai országok vonakodnak, többségük nem akar háborút. A NATO katonai vezetői hangulatkeltésbe kezdtek, lélektani hadviseléssel akarják meggyőzni országainkat, hogy kell a háború. Ne engedjük! Hazudnak! Nem kell háború!

A NATO-nak meg kell tanulnia kezelni az Oroszország által folytatott „hibrid háború” révén keletkező helyzetet, és mindenekelőtt fel kell készülnie a felségjelzés nélküli egyenruhát viselő fegyveresek beszivárgására – mondta Philip Breedlove amerikai tábornok, a NATO európai erőinek főparancsnoka a Die Weltnek.

A német lap online kiadásában vasárnap megjelent interjúbán Breedlove hangsúlyozta: az ukrán válsággal kapcsolatban „teljesen őszintén szólva az a legfontosabb, hogy a NATO-tagországok legyenek felkészülve az úgynevezett zöld alakok, vagyis a felségjelzés nélküli egyenruhát viselő katonák” megjelenésére, akik a Krím félszigeten kipróbált módszert alkalmazva nyugtalanságot szítanak, kormányzati épületeket foglalnak el, szakadárokat képeznek ki a fegyverforgatásra, és így megrendítik az egész ország stabilitását. A NATO szeptember 4-5-én csúcsertekezletet tart. A NATO-országok vezetőinek, köztük Orbán Viktornak dönteniük kell arról, hogy milyen katonai lépéseket tesznek Oroszország ellen. Ukrajna ugyanis nem cél, csak eszköz az Oroszország elleni politikában.

Az európai országok vonakodnak, többségük nem akar háborút. A NATO katonai vezetői hangulatkeltésbe kezdtek, lélektani hadviseléssel akarják meggyőzni országainkat, hogy kell a háború. Ne engedjük! Hazudnak! Nem kell háború! ■

ÚJABB MAGYAR KATONÁK KOSZOVÓBAN

Csökkentik az ukrán békefenntartók számát Koszovóban augusztus végén, helyükre magyar katonák érkeznek – közölte a NATO parancsnoksága alatt működő nemzetközi békefenntartó erő (KFOR) tájékoztatására hivatkozva a Vajdasági RTV. A beszámoló szerint 103 ukrán katonát hívnak haza, mert jelenlétükre az oroszbarát felkelők elleni harcokban van szükség Kelet-Ukrajnában. Ugyanakkor nem függesztik fel a teljes ukrán jelenlétet Koszovóban, néhány tiszt a helyszínen marad. A KFOR közlése szerint a békefenntartó erőket az utóbbi néhány hónapban „átalakították, hogy az egységek dinamikusabban és hatékonyabban tudjanak tevékenykedni”. Ennek egyik lépése volt a magyar kontingens létszámának növelése. A magyar katonák 1999 óta vannak Koszovóban.

LE AZ OROSZORSZÁG ELLENI SZANKCIÓKKAL!

A Honfoglalás 2000 Egyesület a Magyar Munkáspárttal közös, Oroszország mellett tiltakozó sajtótájékoztatót tartott az orosz nagykövetség előtt. A Munkáspárt is mindent megtesz azért, hogy Magyarország kormánya lépjen fel az EU-szankciók megszüntetéséért, és a normális EU-Oroszország viszony helyreállításáért – emelte ki Thürmer Gyula. A magyar társadalom döntő többsége elítéli az Amerikai Egyesült Államok és az Európai Unió országainak beavatkozását az ukrán belügyekbe,

és fenyegető fellépését, valamint az Oroszországgal szemben meghozott kereskedelmi és egyéb korlátozó intézkedéseket – mondta Szilvássy György, a Honfoglalás 2000 Egyesület elnöke. Szilvássy és Thürmer Putyin orosz elnökhöz címzett levelet adott át Valerij Ljahov követtanácsosnak, amelyben a magyar agráriumot sújtó embargó feloldását kérte. ■

MEGÉRTE?

A Nyugat által kezdett szankció-háború idén 7 milliárd eurós kárt okozhat az uniós országoknak. Brüsszel viszont csak 125 millió eurós támogatást ad a mezőgazdasági termelőknek. Magyarországot idén 25-35 milliárd forintos kár érheti, több tízezer munkahely kerülhet veszélybe.

MUNKÁSPÁRTIAK! ITT AZ IDŐ! KEZDJÜK EL! HÉTFŐN TÉNYLEGESEN IS ELINDUL AZ ÖNKORMÁNYZATI VÁLASZTÁSI KAMPÁNY

2014. augusztus 25-nek a gyorsaság napjának kell lennie. A szervezeteinknek, jelöltjeinknek ott kell lenniük a választási irodák ajtajában, és startra készen várni kell az ajánlóívek átadásának pillanatát.

A Munkáspárt nehéz és küzdelmes időszak ezévi utolsó csatáját kezdi meg. Hónapok óta szervezzük az önkormányzati választás előkészületeit. Túl vagyunk szép számú jelölt kiválasztásán, túl vagyunk az ajánlóívek igényének bejelentésén.

Igen, hétfőtől a legnemesebb küzdelem áll előttünk. Hétfőn „harcba megyünk” az emberekért, hogy a Munkáspártból Thürmer Gyula elnök főpolgármester, valamint többek között Benedek Anna, Dull Norbert, Gál Ferenc, Gulyás János, Katona Gábor, Kerecsi László, Kovács István, Nagy Attila, Pálmai Ferenc, Turi Kristóf polgármesterjelöltek lehessenek. Azért, hogy végre olyanok is felemelhessék szavukat az önkormányzatokban, akiket nem a pozíció vágya, hanem a köz java

inspirál, akik a gyakorlatban is tenni akarnak a városokban, kerületekben élőkért, akik nem csak plakáton, de a valóságban is megtapasztalták, mit jelent Magyarországon szegénynek, „átlagembernek” lenni.

Hasonlóan küzdenünk kell, hogy több száz aspiránsunk jelöltté válhasson, és ezáltal a korábbi önkormányzati választásokat jócskán meghaladó kompenzációs listát állíthassunk. Megyei pártszervezeteink közül Bács, Békés, Borsod, Csongrád, Fejér, Komárom és Nógrád megye megcélozza a megyei lista megállítását. Ez ma a pártmunka egyik centruma, erre figyel ma az ország. A hatalom struktúrája ettől nem fog megváltozni, de a Munkáspárttól tömegek fognak hallani.

Miért is fontos, hogy a Munkáspárt részese legyen az önkormányzati választás folyamatának? Miért fontos, hogy kiemelten foglalkozunk az önkormányzati választás feladataival, lehetőségeivel?

- A párt számára fontos, hogy a dolgozók érdekében a polgári demokrácia e formáját is kihasználjuk;
- Folytatni lehet azt a kedvező folyamatot, melyet a párt az országgyűlési választásoknál kiharcolt magának;
- Az önkormányzati választásra való felkészülés stabilizálhatja a párt-szervező munkát;

- Lehetőség nyílik régi és új munkáspárti szereplők, szimpatizánsok bevonására, a fiatalok módszeres bevezetésére a következő időszak politikai munkájához.

A hétfői feladat az ajánlások gyűjtésével kezdődik. Össze kell gyűjtenünk az 5000 érvényes ajánlást a párt főpolgármester-jelöltjének. Mindenhol ismert, hány ajánlás szükségeltetik a polgármester, illetve az egyéni listás, az egyéni választókerületi jelölés, illetve a megyei lista sikerességéhez. A feladatra lényegében 10 nap áll rendelkezésre. A törvények tőlünk függetlenek.

Az, hogy az ajánlóíveket a lakcímkártya alapján töltsük ki, hogy ne feledjük el a személyes aláírást megkérni, hogy minden ajánlóívvvel el tudjunk számolni, az már mindannyiunk személyes felelőssége.

Technikai kérdésben nem hibázhatunk, mint ahogy a határidők pontos betartása a sikerünk egyik alapja.

Az ajánlások gyűjtéséhez már a szervezeteknél van a Munkáspárt önkormányzati választásra szóló felhívása, a Munkáspárt elnökének tanulmánya, és minden bizonnyal sikerre számíthat a 2015-ös munkáspárti zsebnaptár is.

Fontos tudni, hogy a szükséges ajánlások megléte esetén a helyi választási irodáknál az ajánlóíveket a jelölt bejelentkező (E2-es) nyomtatványával be kell nyújtani. Hasonló a feladat a listák esetén, ahol az L7-es és SZ4-es nyomtatványt kell alkalmazni.

Nem feledhető, hogy sikeres jelöltállítást követően az adott helyi pártszervezet rögvest tegyen javaslatot a helyi választási bizottságba történő delegálásra.

Miben mérhető a siker? Az eredményesen elvégzett munkában. Haleszjelentős számú jelöltünk, ha eljutunk az emberekhez, akkor a média figyelmét is felkelthetjük, és minden bizonnyal egyre többen, egyre többet fognak tudni a párttól.

És ahogy mondani szokás, ha melózunk, még sikerünk is lehet. Ennyi év munka után megérdemeljük a sikert! Tegyük együtt érte!

TROLI-TURKÁLÓBAN VÁSÁROL A BKV

Használt Solaris Trollino 12-es trolibuszokat vásárolt a BKV Svájc-ból. Lehetne magyar gyár is a magyar igények kielégítésére, de ehelyett inkább mások levett holmiját veszik meg. Svájci turkáló!

Használt Solaris Trollino 12-es trolibuszokat vásárolt a BKV Svájc-ból, az év végén, legkésőbb jövő év elején állítják őket forgalomba Budapesten – közölte a BKV. A fővárosban 2005 óta közlekedő Solaris trolikkal lényegében azonos járműből hármat vásároltak Neuchatelből, ezek Ikarus 280-as trolikat váltanak majd ki. A három jármű ára 135 ezer euró (42 millió forint), a BKV hazaszállításukhoz most keres vállalkozót. Ez aztán a nagy üzlet! Folyamatosan külföldről vásárolnak „levett” járműveket, ahelyett, hogy helyreállítanák a magyar járműipart, amely létezett a szocializmusban. Magyarország több városában van autóbusz- és troliközlekedés. El tudnák tartani a magyar gyárat, ha lenne.

MI AZ IGAZSÁG A KELET-NÉMET TURISTÁKRÓL?

Két héten át az egykori kelet-német turisták kiengedésére való emlékezés foglalja le a magyar hivatalos politikát. Ez olyan esemény, amelyről a rendszerváltás szinte minden résztvevője lehúzhat egy-egy bőrt. A szocialisták eldicsekedhetnek azzal, hogy az ő Horn Gyulájuk volt akkor a külügyminiszter, aki átvágta a szögesdrótot. A katolikus egyház elmondhatja, hogy „a szeretet minden határt legyőz”, s ebben tevékeny részt vállalt a Magyar Máltai Szeretszolgálat. Az Antall József Tudásközpont konferenciáján Orbán miniszterelnök részvételével mindenki elmesélheti, hogy „mi fordítottuk meg Európa sorsát”. Mi is történt valójában?

A NEGYEDIK NÉMET BIRODALOM LÉTREJÖTTE

1989-re az Egyesült Államok és Németország vezetése egyetértésre jutott abban, hogy Kelet-Európa országaiban meg kell csinálni a rendszerváltást, azaz meg kell dönteni a szocialista rendszert. 1989 ugyanis soha vissza nem térő alkalom volt. Bush és Kohl értette, hogy egy nagy háború kockázata nélkül addig lehet a szocialista rendszereket megdönteni, amíg a Szovjetunió élén Gorbacsov áll. Tudták, hogy az idő ellenük dolgozik. Idő kérdése volt ugyanis, hogy a szocializmust védő erők leváltják Gorbacsovot, és szembeszállnak a nyugati tervekkel. Vagyis, sietniük kellett.

A rendszerváltásokra minden országnak saját „nemzeti receptet” dolgoztak ki. Lengyelországban és Magyarországon például „ellenzéki kerekasztalt” szerveztek, amelynek keretében a kormányzó kommunista pártok áruló vezetői békésen átadták a hatalmat a polgári ellenzéknek. Romániában egymásnak uszították az

embereket, s Nicolae Ceaușescu párt- és állami vezetőt úgymond „a tömeg nyomására” nemes egyszerűséggel agyonlőtték. A cseh nép mentalitásának a „bársonyos forradalom” felelt meg. Ellenzéki tüntetés, majd a szocialista hatalom csendes távozása.

A szocialista Német Demokratikus Köztársaság esetében a nemzeti elemet használták ki. Mindannyian németek vagyunk, tehát egyesülni kell – mondták Kohl és társai. Ha ennek az akadály a kelet-német „diktatúra”, akkor el kell söpörni. A német és az amerikai vezetésnek azonban fejtörést okozott a Szovjetunió lehetséges reagálása. Gorbacsov nyilvánvaló áruló magatartása ellenére nem volt biztosíték arra, hogy a Szovjetunió végül is nem fog fellépni az NDK bekebelezése ellen. Csak a vak nem látta, hogy a Nyugat mindazt elvenni készült a Szovjetuniótól, amiért a második világháború éveiben 20 millió szovjet ember az életét adta.

A német tőke számára a tét az volt, hogy létrejöttön a negyedik német birodalom, amely képes Európát uralni. 1871-ben I. Vilmos egybefogta a német

fejedelemséget és megteremtette a második birodalmat, ami nem sokkal később majd kirobbantja az első világháborút. 1933-ban Hitler kikiáltja a Harmadik Birodalmat, és rohan a második világháborúba. 1989-90-ben Helmut Kohl egyesíti az NSZK-t az NDK-val, s létrejön Európa új vezető állama, amit csak udvariasságból nem neveznek negyedik birodalomnak.

A SZOCIALIZMUS MELLETT VAGY A SZOCIALIZMUS ELLEN?

A Magyar Népköztársaság és a Német Demokratikus Köztársaság szövetségesek voltak. Két- és sokoldalú alapon kötelezettséget vállaltak, hogy nem engedik a német militarizmus és fasizmus újjáéledését, s megvédik a népeik által választott szocialista utat.

1988 szeptemberében Grósz Károly felkereste az NDK-t. Grósz néhány hónappal előtte lépett Kádár János örökébe. Az új magyar főtitkár és miniszterelnök a szocializmus reformjához keres partnereket. Ekkor még Erich Honecker állt a kelet-német kommunista párt és az NDK élén. Egyidős volt Kádárral, nyilvánvaló volt, hogy előbb-utóbb ő is távozik a vezetésből. Grósz óvatosan, de határozottan találkozót kért Günter Schabowskival, a Német Szocialista Egységpárt berlini első titkárával, akit akkor a szocializmus reformját akaró erők vezéralakjának tekintettek. Grósz és Schabowski a szocializmus bázisán állnak, szó sincs a szocialista rendszer feladásáról, netán a szövetségi viszony megváltoztatásáról.

A magyar vezetés idehaza azonban folyamatosan hátrált ki a szocializmusból. Megindult a többpártrendszer kialakítása, a kommunista párt vezető szerepének korlátozása. A Grósz-vezette MSZMP külpolitikai téren is revízióba kezdett. Magyarország felvette a diplomáciai kapcsolatokat Izraellel, ami pofon volt az addigi szövetségeseknek, az arab államoknak. Ugyancsak kapcsolat létesült Dél-Koreával, ami viszont a szocialista KNDK iránti szövetségi hűségünket kérdőjelezte meg. A legfőbb szövetséges, a Szovjetunió lenyelte ezeket a lépéseket.

Grósz, és különösen a miniszterelnöki posztot 1988 novemberében elfoglaló Németh Miklós azonban értették, hogy az igazi változást Európában kell elérni, és ennek fő eleme egy elvileg új nyugat-német-magyar viszony kialakítása. Grósz a rá jellemző naivitással azt várta Kohl tőkés Németországtól, hogy a Grósz-módon megreformált, félig szocialista – félig kapitalista Magyarország mellé áll politikai súlyával, de főleg pénzével. Németh Miklós nem volt naiv. Ő elvetette a szocializmus javításának, reformjának koncepcióját, és egyértelműen Magyarország tőkés útra való áttérése mellett tette le a voksot. Németh és külügyminisztere, Horn Gyula világosan tudták, hogy a tőkés Németország csak Magyarország tőkés átalakítását hajlandó támogatni.

Nyilvánvaló volt, hogy az NDK vezetése nehéz helyzetben van. Az NSZK folyamatosan igyekezett aláásni a kelet-német szocializmust. A nyugat-németek magasabb életszínvonala vonzó volt ugyan az NDK polgárainak, de önmagában nem volt elegendő belső elégedetlenség kirobbantására. Az NDK polgárok nem utazhattak az NSZK-ba. Rokonaikkal jórészt Magyarországon találkoztak, ahol nyaranta a Balaton tele volt NDK-polgárokkal.

Innen támadt a nyugati speciális szervezetekben az ötlet. A kelet-német állampolgárokat arra kell biztatni, hogy Magyarországon keresztül az NSZK-ba távozzanak. Az NSZK hivatalosan ehhez nem járulhat hozzá, ezért olyan feszült helyzetet kell teremteni, amelyben „emberiességi alapon” rendkívüli megoldással vihetik ki a turistákat Magyarországról.

A magyar politikának döntenie kellett. Ha kiáll az NDK vezetése mellett, és nem engedi ki nyugatra az NDK turistákat, elősegítheti a szocializmus megvédését az NDK-ban. Igaz, idehaza számíthat a polgári ellenzék rosszallására, és az NSZK támogatása is elmarad. Ha kiengedi a turistákat, elárulja ugyan szövetségeseit, de elősegíti a szocializmus megdöntését az NDK-ban, és ezzel elnyeri az NSZK örök háláját.

A magyar politika folyamatosan ingadozott. Ennek fő oka az volt, hogy sem Grósz, sem Németh nem tudta pontosan felmérni, hogy meddig mehetnek el anélkül, hogy kiváltanák a Szovjetunió vezetésének rosszallását. Grósz a belpolitikában sem a tőkés

rendszerátváltást tartotta veszélynek, hanem valamilyen szélsőbaloldali fordulatot. Grósz személyes ingadozása folyamatosan a Németh-Horn-csoport malmára hajtotta a vizet, akik mindent megtettek a nyugat-német kívánságok teljesítéséért.

A MAGYAR VEZETÉS ELÁRULJA SZÖVETSÉGESEIT

1989. május 16-án a magyar Külügyminisztériumban világosan közlik az NDK magyarországi nagykövetével, hogy Magyarország 1990-ig lebontja a magyar-osztrák határon lévő műszaki zárat, az ún. vasfüggönyt. Magyarán, az utazás, a határátlépés egyszerűbbé válik. A KÜM ugyanakkor megnyugtatta a nagykövetet, hogy a határőrizeti rendszer megmarad, vagyis senki sem sétálhat át, még az NDK-turisták sem.

1989. júliusában NDK-állampolgárok megkísérelnek illegálisan átlépni a magyar-osztrák határon. A magyar határőrség elfogja őket, de a korábbi gyakorlattól, és a szövetségi kötelezettségtől eltérően már nem értesítik az NDK szerveit.

1989. augusztus elején az NDK Külügyminisztériumának küldöttsége Budapesten tárgyal a KÜM és a BM illetékeseivel. A magyar fél megnyugtatta a német szövetségeket, hogy megváltoztak ugyan a magyar jogszabályok, de az államhatárt ezentúl is védeni fogják. Elismerik, hogy az 1969-es NDK-magyar megállapodás a határsértések közléséről érvényben van.

1989. augusztus közepén újabb konzuli tárgyalásokra kerül sor. A magyar BM ismét közli, hogy az NDK-állampolgárok

határsértéséről tájékoztatni fogják az NDK-t. Ez azonban nem történik meg.

1989. augusztus 14-én Horn Gyula magához kéri Gerd Vehres kelet-német nagykövetet és közli, hogy az NSZK nagykövetségén már 181 NDK-s állampolgár van, akik nem akarnak visszatérni hazájukba. Közli, hogy Magyarország nem tud lépni ebben az ügyben, ez az NDK és az NSZK ügye.

1989. augusztus 15-én Kovács László külügyi államtitkár (az MSZP későbbi elnöke) ismét a KÜM-be kéri a kelet-német nagykövetet, és közli, hogy a magyar fél „higiéniai okokból” két menekülttábor állít fel. Addig a magyar fél tagadta, hogy lenne ilyen szándék.

1989. augusztus 15-én Herbert Krolikowski, az NDK külügyminiszterének első helyettese azonnali magyar-NDK konzultációt javasol.

1988. augusztus 18-án Őszi István, az MSZMP KB Külügyi Osztályának helyettes vezetője közli Vehres nagykövettel, hogy a kialakult helyzetért nem Magyarország a felelős. Javasolja, hogy az NDK győzze meg saját állampolgárait a hazatérésről. A magyar fél megtagadja, hogy az NDK állampolgárainak tartózkodását a nyugat-német nagykövetségen illegálisnak tekintse, és lépéseket tegyen ellene. Őszi a magyar fél részéről először jelenti ki, hogy az 1969-es egyezmény „már nem tükrözi a mai helyzetet”. A magyar fél érvényes szerződést rúg fel.

1989. augusztus 19-én Sopronkőhida és az ausztriai Szentmargitbánya között megrendezett páneurópai pikniken több száz NDK-állampolgár használta fel a határ átmeneti megnyitását arra, hogy Nyugatra szökjön.

HONECKER, VEHRES, GRÓSZ, THÜRMER, 1988 BERLIN

MIHAIL GORBACSOV, GEORGE BUSH, HELMUT KOHL, 2013

1989. augusztus 24-én a Vöröskereszt Nemzetközi Bizottsága egy titkos akció keretében az NSZK budapesti nagykövetségén lévő NDK-s turistákat Ausztriába juttatta. A magyar hatóságok engedélyezték.

1989. augusztus 24-én az NDK tiltakozik a magyar-NDK szerződés felrúgása ellen, és követeli a menekülttáborok feloszlását.

1989. augusztus 25-én az osztrák rendőrség közli, hogy az elmúlt 24 órában további 300 ember lépte át a határt. Magyarországon keresztül ebben a hónapban több mint 3300 keletnémet ember menekült Nyugatra.

1989. augusztus 25-én Németh Miklós és Horn Gyula Bonnban tárgyalnak. „A németek a maguk részéről kitárták a szívüket, és úgy látszik, a pénztárcájukat is a magyarok előtt. Magyarországnak halaszthatatlanul kölcsönökre van szüksége. Az ország gazdasági helyzete az idén minden eddiginél rosszabb. Bonn pedig határozott ígéretet tett a vendégeknek arra, hogy sokoldalú segítséget nyújt Magyarország EGK-csatlakozásához” – írta a belgrádi Politika.

1989. augusztus 25-én Vehres nagykövet jegyzékben tiltakozik. Kovács László államtitkár megerősíti, hogy az 1969-es egyezmény már nem aktuális. Közli, hogy a magyar rendőrség érvényes úti okmányok nélkül senkit sem enged ki az országból. Ismét közli: oldja meg az NDK a problémát!

1989. augusztus 28-án Horn Gyula, aki korabeli szemtanúk szerint emelkedett hangulatban, nem teljesen józan állapotban fogadja Vehrest, a szó legszorosabb értelmében lehordja a nagykövetet. Elmondja, hogy Kohl kancellártól és Genscher külügyminisztertől olyan tájékoztatást kaptak, miszerint a két Németország kapcsolatban áll egymással. Közli, hogy a magyar fél számára a határokon tarthatatlan a helyzet, ezért kiengedik az NDK turistákat, ha van harmadik országba szóló vízumuk. Egyben jelzi, hogy Németh miniszterelnök és ő maga kész az NDK-ba utazni az ügyek rendezése érdekében.

1989. augusztus 31-én Horn Gyulát fogadják Berlinben. Horn kijelenti: az NDK magatartásában nincsenek új elemek. Günter Mittag, a német pártvezetés tagja javasolja: szeptember elején kerüljön sor az MSZMP és a Német Szocialista Egységpárt csúcstalálkozójára.

1989. szeptember 8-án a magyar kormány felmondja az 1969-es egyezményt. Lehetővé teszi, hogy az NDK állampolgárai akadálytalanul más országokba utazzanak.

1989. szeptember 8-án Vehres nagykövet a Német Szocialista Egységpárt vezetése nevében felkeresi Thürmer Gyulát, Grósz külpolitikai tanácsadóját. Thürmer javasolja Grósznak, hogy utazzon Berlinbe, tárgyaljon az NDK vezetésével, erősítse meg a két ország

szövetségi viszonyát. Grósz nem mer egyedül dönteni.

1989. szeptember 9-én, szombaton Grósz főtisztviselői minőségében találkozót kezdeményez Nyers Rezső pártelnök, Németh Miklós miniszterelnök, Horn Gyula külügyminiszter és a maga részvételével. Németh nem vesz részt a találkozón. Grósz közli: meg kell érteni az NDK érveit, tárgyalnunk kell velük. Horn ellenez mindenfajta tárgyalást. Az NDK nem érdekel bennünket, közli. Németh telefonon közli, hogy egyetért Hornnal. Nyers előbb ingadozik, majd látva Németh és Horn fellépését, közli: ő sem ért egyet Grósz utazásával. Az NDK turistákat ki kell engedni. Ő ír levelet Honeckernek, lényegében semmitmondó tartalommal.

1989. szeptember 11-én megindul az NDK-s turisták hulláma Nyugat felé. Nem sokkal később, 1989. december 22-én az NDK hatóságai megnyitották a határt nyugat felé. Egy évre rá, 1990. október 3-án kimondták a Német Demokratikus Köztársaság megszűnését.

Az MSZMP egykori vezetését súlyos felelősség terheli azért, hogy cserbenhagyták szövetségüket, az NDK-t. Tettükkel hozzájárultak a szocializmus megdöntéséhez nem csupán Németországban, de Magyarországon is, és más kelet-európai országokban is. Becstelen és ocsmány akció volt. ■

A „VÉRSZOMJAS ELYNYOMOTTAK” ORSZÁGA

Bizonyára sokan kitalálták, hogy itt a KNNDK-ról lesz szó. Az országról, melyről úgy tudja a világi társadalom túlnyomó része, hogy csak éhezők és elnyomottak lakják, akik szenvedésükkel a vérszomjas hadsereget szolgálják ki a zsíros politikusokkal egyetemben, akik – mint a mesékben – a gonoszok, csak szipolyozzák a népet, miközben hatalmasakat esznek és mulatnak éjjel-nappal.

Nézzük először a vérszomjat! Az ilyen tulajdonság azt feltételezi, hogy az ember, embercsoport, ország agresszív, támadásra kész, mindig provokáló. Mire is van szükség ehhez? Egy ütőképes támadó hadseregre, mely fegyverzetében, felszerelésében mozgékony, a benne oktatótt ideológiával pedig képes támadásra.

Az összehasonlításhoz vegyük először az Egyesült Államok hadseregét, mely ország sajtója a leginkább kritizálja a KNNDK-t. E hadsereg nagy része külföldön tartózkodik különböző küldetésekből, az otthon lévő egységek csak arra elegendők, hogy legyen hova fölvenni, hol kiképezni az újoncokat. Egy védekezésre szolgáló hadsereg elvégre az általa megvédeni kívánt területtől messze kell, hogy tartózkodjon?! Ilyen körülmények között az amerikai hadsereg ugyanannyira szolgál védelmi célokat, mint a második világháborúban, a belépés időpontjában a keleti frontra küldött magyar csapatok. Ezzel szemben az észak-koreai hadsereg teljes egészében otthon tartózkodik, pedig megtehette volna, hogy segítséget küld Irakba, Szíriába, vagy most Ukrajnába.

Az amerikai hadsereg felszerelése, fegyverzete igaz, állandó karbantartást igényel, azonban könnyen mozgatható és bárhol bevethető. Főleg nagy pontosságú lőszerket használó, magas szintű technológiát alkalmazó gépekből, rakétákból és katonákból áll, ami a föld bármely pontján megjelenő „ellenség” gyors megsemmisítésére szolgál. Egy hosszabb védekező háborút képtelenek lennének megvívni.

Ezzel szemben a Koreai Néphadsereg (KN) hatalmas tűzérsséggel, és óriási gyalogsággal rendelkezik. A hadseregének 40 százaléka különleges erők, fegyverzetük rendkívül igénytelen és nélkülözi a magas technológiákat. Ilyen hadsereggel megtámadni bármely országot gyakorlatilag öngyilkosság volna. Ez a hadsereg arra kiváló, hogy egy támadás esetén szétbombázza az ellenségből, amit tud, aztán pedig szétszéledjen partizánháborút vívni, ami a világ bármely haderejének elviselhetetlen veszteségeket okozna.

Egy amerikai katona, amikor külföldön, Afganisztánban, vagy bárhol máshol, a demokráciát védi, terjeszti, az emberi jogokat oktatja. Mindeközben kapja a sok ezer dolláros fizetést, ami valójában az indok volt ahhoz, hogy ő erre vállalkozzék. Röviden összegezve a jól felszerelt, jól táplált, kitűnően szórakoztatott amerikai fegyveres erők tagjai csupán munkának tekintik mindazt, amit csinálnak. Nem érdekli őket, milyen célból vannak, és hol.

A KN katonái ideológiailag úgy vannak fölkészítve, hogy fő céljuk az ország egyesülésének elősegítése legyen, ezenkívül pedig bármilyen támadás éri az országot és népét, az ellenségre hatalmas ellencsapást mérjen. Nem hiszem, hogy ezek fényében bárki számára is kétséges maradna, kinek is van vérszomjas támadó hadserege, kinek pedig honvédsége.

Felmerül azonban a kérdés: minek provokálja a világot akkor a KNNDK atomfegyver fejlesztésével? Ez igen egyszerű. A világban rengeteg példa van arra, amikor az atomfegyverek terjedésének megakadályozására tett rengeteg „erőfeszítés” ellenére kifejlesztettek, megszerezték ezzel kapcsolatos technológiákat különböző országok. A nagyhatalmak minden alkalommal valamilyen formában ellenkeztek, de nem tettek semmilyen komolyabb lépést, a végén pedig elismerték az adott államokat, mint atomhatalmat. Észak-Korea atomprogramját véget nem érő korlátozások és elmarasztalások kísérik, akár békés felhasználásról, akár fegyverről legyen szó.

A KNNDK-ban az elnyomottság szintje nem haladja meg a „fejlett demokratikus” országokét, egyes területeken pedig még több joggal rendelkeznek Koreában, mint az előbb említett államokban. Észak-Koreában az alkotmányban foglalt jogoknak megfelelően „bármely állampolgár, akit a bíróság nem ítélte el jogának megvonására, pszichikailag egészséges és elérte a 17. életévét választhat, és megválasztható nemétől, nemzetiségétől, szakmájától, lakhelyétől, anyagi helyzetétől, iskolázottságának szintjétől, párttagságától, politikai és vallási nézeteitől függetlenül”.

A többi országban is így van ez elméletileg, azonban nem nagyon láthatunk a parlamentekben munkásokat, vagy középiskolai tanárokat. A KNNDK-ban nagygyűléseken választják meg a képviselőket, ahol a jelölteket mindenki ismeri, és nem csak egy mosolygó plakátra és egy hozzá tartozó névre adják szavazatukat. Az Egyesült Királyságban például a jelöltek 1000 fontot kötelesek lerakni zálogként, hogy megválaszthatóak legyenek. Ilyen módon ki vannak zárva azok az emberek, akiknek nem adatott megkeresni ezt az összeget, mint fölösleges pénzmennyiséget. Miről is szólnak a választások a nyugati országokban, vagy nálunk? Az egész olyan, mintha nem az ország, a nép sorsának további irányításáról döntenénk, hanem valami olyasmiről, hogy „ki táncolja a jövő évi bálon a fő darabot”? A választásokat csalások, korrupció, választási jöppofizás jellemzi. Ez is máshogy van az „elnyomottak országában”.

MAGYARORSZÁG ROMÁN MEGSZÁLLÁSA

Az első világháborúért Európa tőkés körei a felelősek. A magyar katonák hősiességgel küzdöttek a háborúban. Elhitték, hogy királyuk és parancsnokai nemes célokért áldoznak fel őket. A magyar uralkodó osztály azonban nem a hazát védte, hanem új területeket akart megszerezni. Nem a békét védelmezte, hanem a háborút használta saját céljainak elérésére. A katonák hősként haltak meg, rossz célokért. Sorozatunkban a háború igazi okait tárjuk fel, a hősökre és áldozatokra emlékezünk, a mai háborúk ellen emeljük fel szavunkat.

A MAGYAR TÖRTÉNELEM EGYIK LEGKÍNOSABB ÉS LEGGYALÁZATOSABB IDŐSZAKA

„Őfelségének, tisztelettel jelentem, hogy tegnap, augusztus 4-én 18 órakor csapataink ellenállás nélkül elfoglalták Budapestet. Budapest kormányzójának kineveztem Holban tábornokot. A lakosság rokonszenvvel fogadta csapatainkat.” E jelentést Gheorghe Mărdărescu tábornok, az erdélyi román hadsereg parancsnoka írta alá és Ștefan Panaitescu tábornok, törzsfőnök ellenjegyezte.

Budapest román megszállása a magyar történelem egyik legkínosabb és leggyalázatosabb időszaka. A Vörös Hadsereg 1919 márciusa és augusztusa között védte a hazát, hősiességgel küzdött a román invázió ellen, de a Tanácsköztársaságot megbuktatták. 1919 augusztusa és novembere között Peidl Gyula, majd Friedrich István kormányai nem a haza védelmével foglalkoztak, hanem a Tanácsköztársaság, a munkáshatalom intézkedéseinek felszámolásával. A Horthy Miklós által a Dunántúlon szervezett Nemzeti Hadsereg 1919. szeptemberére már 30 ezer katonával rendelkezett, de fő feladatnak ők is a fehérterrort, a Tanácsköztársaság vezetőivel való véres leszámolást tekintették, és nem a haza védelmét. A magyar uralkodó osztály semmit sem tett a román megszállás ellen, újra elárulta a nemzet valóságos érdekeit.

ROMÁN DÍSZSZEMLE AZ ANDRÁSSY ÚTON

1919. augusztus 4-én a román hadsereg díszszemlét tartott a budapesti Andrassy úton. A 4. vadászrezd, a 6. lovasezred és a 23. tüzérezd alakulatai masíroztak a Hősök teréig. A román megszállók parancsnoka az ekkor 53 éves Gheorghe Mărdărescu tábornok. A magyar „bolsevik hatalom” leveréséért, Budapest elfoglalásáért I. Ferdinánd román királytól megkapja a Mihai Viteazul Érdemrendet, sőt 1922-től ő lesz Románia hadügyminisztere. Az 1989 utáni tőkés Románia Nagyszebenben (Sibiu) utcát nevezett el róla.

Egyébként Mihai Viteazul, magyarul Vitéz Mihály, 1559-60-ban rövid ideig Erdély fejedelme volt. A román történetírás őt tartja Románia megalkotójának, amikor néhány napra egyesítette Moldva, Havasalföld és Erdély „román” vajdaságait.

A román csapatok parancsnokai között van az ekkor 50 éves Ștefan Holban tábornok, aki ugyancsak Magyarországon csinál karriert. 1921 végén rövid ideig hadügyminiszter lesz. Nevét a mai tőkés Romániában egy bukaresti utca örökíti meg.

Érdekesség, hogy a megszállók tisztikarában találjuk a 37

ROMÁN MEGSZÁLLÁS

éves Ion Antonescu alezredest. Igen, ő az, aki majd 1940-től Románia marsallja, a fasiszta conducător lesz. Aki azt gondolná, hogy róla még nem neveztek el utcát, az téved. Kolozsváron is és Marosvásárhelyen is utca viseli a marsall nevét.

A román parancsnokok a főváros akkori büszkeségében, a frissen megnyitott Gellért Szállóban helyezkednek el. Később Horthy Miklós is itt talál „kvartélyt”. Sem a románok, sem ő nem fizet a szállásért. A román hadsereg más tisztjei részére a főváros magyar szerveivel foglaltattak le magánlakásokat. Azok le is foglalták. A közkatona számára természetesen igénybe vették a fővárosi laktanyákat, de a várbeli királyi lovardába is beköltözött egy román század.

HOGY KERÜLTEK MAGYARORSZÁGRA A ROMÁNOK?

Constantin Diamandi, a román kormány budapesti képviselője így indokolta a megszállást: „Kun Béla hadserege megtámadott bennünket, tehát a megszállás arra való, hogy minden esetleges későbbi támadásnak elejét vegyük, s így nem csak az ellenséges csapatokat kell leszerelnünk, hanem azt is lehetetlenné kell tennünk, hogy a fegyver- és lőszergyártás újra megindulhasson”.

A valóság a következő volt. Románia 1883-ban csatlakozott az Osztrák-Magyar Monarchia, Németország és Olaszország szövetségéhez. 1914-ben azonban nem csatlakoztak a háborúhoz. A semlegességért cserébe a későbbi győztesektől Erdély megszerzését akarták elérni. 1916 augusztusában Románia megegyezett az Antanttal. E szerint Románia hadat üzent korábbi szövetségeseinek, az Osztrák-Magyar Monarchiának, cserébe Franciaország és Nagy-Britannia megígérték, hogy a békeszerződésben Románia megkapja Erdélyt, Bukovinát, Dobrudzsát. A románok ígéretet kaptak arra is, hogy a Tisza térségében, nagyjából Debrecen-Szeged vonalán magyar területeket anektálhatnak. A románok belépése azt jelentette, hogy az Antant hátba támadhatta a Monarchiát, és biztosíthatta, hogy déli irányból ne támadhassák meg Oroszországot.

A románok 1916 őszén elfoglalták Erdélyt. A Monarchia nem rendelkezett elég erővel a román fronton. A német hadsereg azonban szövetségese segítségére sietett. 1916. december 6-án a német Erich von Falkenhayn gyalogsági tábornok 9. hadserege bevonult Bukarestbe. A hadműveletben és a megszállásban részt vesznek az osztrák-magyar csapatok is, de korántsem lehet magyar megszállásról beszélni.

1917-ben a hadi helyzet megváltozott. A románoknak az Antant segítségével sikerült a hadsereget újjászervezni, és mintegy 220 ezer román katona élete árán ismét elfoglalták Erdélyt. Oroszország azonban a forradalom miatt kiesett a háborúból, így a románok nehéz helyzetbe kerültek. Ki kellett egyezniük Németországgal és a Monarchiával. Románia formálisan kilépett a háborúból. Egy nappal az első világháború európai befejezése előtt, 1918. november 10-én Románia a győztes Antant oldalán ismét belépett a háborúba.

1918. november 13-án az Antant fegyverszüneti megállapodást írt alá a Monarchia utódállamaival. Akkorra már Magyarországon győzött az őszirózsás forradalom. Magyar részről Linder Béla, a Károlyi-kormány minisztere írta alá. Az Antant egyebek között jogot kapott arra, hogy a demarkációs vonalig területeket szálljon meg, élelmiszert rekviráljon. A román hadsereg ezt a helyzetet használta ki, és 1918. novemberében megtámadta Magyarországot.

A Tanácsköztársaság kikiáltása ürügyet szolgáltatott arra, hogy a románok a „bolsevik veszély leküzdésére” megszállják a Tiszántúlt. A Tiszántúlon katonai kormányzóságot szerveztek, ennek ellenőrzése alá rendelték a helyi közigazgatást, s ez ott 1920 márciusáig tartott. Büntetőhadjáratot folytattak azok ellen, akiket baloldalinak vagy „túlságosan magyar érzelműnek” tartottak. Mindennaposá tették a botbüntetést, több internálótáborot állítottak fel, százakat hurcoltak román börtönökbe és végeztek ki az ország területén. Egyes források szerint 27 ezer magyar hadifoglyuk volt.

A MEGSZÁLLÁS HÉTKÖZNAPJAI

A román megszállás idején csak a Budapesti Közlöny, a magyar kormány hivatalos lapja, és a Reggeli Hírek jelenhetett meg. Bármilyen közlemény csak a román cenzúra engedélyével történhetett. A megszállók elrendelték a postai küldemények teljes cenzúráját, a magántávírat és távbeszélő-forgalmat ideiglenesen beszüntették. Komoly büntetésre számíthattak a rémhíreket terjesztők: kétezer lej pénzbírságra és egy év fogházra, ha pedig „kémkedési és árulási szándékkal” hajtották végre, a háború alatt érvényben levő büntetőtörvények által kiszabott büntetést kellett alkalmazni.

Augusztus 5-én a sajtóban megjelent Mărdărescu tábornok parancsa. Este 9 órától kijárási tilalmat rendeltek el. Betiltottak minden összejövetelt. A parancs szerint minden „öt személynél nagyobb csoportosulás tiltva van”. Később már három ember sem járhatott együtt. Aki ezt megszegte, két év börtönre, tízezer lej pénzbírságra vagy mindkettőre számíthatott. És még egy mondat a román parancsból: „Mindazon lakos, aki az állam rendjét zavarja, szóval, írásban, vagy taglejtéssel sértőleg illeti a román hadsereget, az előírt haditörvények alapján lesz büntetve.”

„Az a szándék vezérel bennünket, hogy megnyerjük az önök rokonszenvét” - nyilatkozta Constantin Diamandi, a román kormány budapesti képviselője. Diamandi moldáviai gazdag családból származott. Az 51 éves diplomatát nevezte ki 1919-ben a román kormány magyarországi főképviselőnek (comisar al guvernului român în Ungaria). A lakosság élelmiszerellátásának segítésére a román hatóságok rendszeresen osztottak élelmiszert. Arról nem szól a fáma, hogy ezt magyar készletekből tették. A mai román történetírás ezt úgy értékeli, hogy a román csapatok mentették meg Budapestet az éhhaláltól.

A megszállók vagonok ezreivel vitték el a gabonát, állatállományt, élelmiszert, gyári felszereléseket, műkincseket - mondhatni mindent, ami mozdítható volt. A megszálló hadsereg teljes üzemeket szerelt le és szállított haza, vidéken gabonakészleteket és jelentős állatállományt gyűjtött össze s irányított Románia felé, különféle mezőgazdasági eszközökkel, szerszámokkal együtt. Különböző források szerint a románok mintegy 2 ezer személygépkocsit és 40 ezer tehergépkocsit vettek el a magyaroktól.

A teljes román megszállás okozta kárt mintegy 3 milliárd aranypengő értékre becsülték. A készáru mellett a gyárak berendezéseit is elhurcolták, így pl. a csepeli Weiss Manfréd Művekből 536 esztergapadot és 85 köszörűgépet valamint 1646 tonna egyéb anyagot vittek el. A Szövetséges Misszió adatai szerint Magyarországról 1919. szeptember 24-ig 1046 mozdonyt és 23000 különféle vasúti kocsit hurcoltak el, nagyrészt megrakott állapotban. Magyarországon ekkor kevesebb mint 4500 vasúti kocsit maradt.

EPILÓGUS

1919. november 14-én a román hadsereg elhagyta Budapestet. A Nemzeti Hadsereg valójában már ezen a napon Budapesten volt, de Horthy Miklós hivatalos bevonulását november 16-ra szervezték meg. Amikor a Nemzeti Hadsereg alakulata, élén fehér lován Horthy Miklóssal, a Fehérvári út felől a Gellért Szálló elé érkezett, egyszerre kondult meg a város minden harangja. A Gellért Szállót éppen azért választották, mert itt volt a román városparancsnokság.

Megvalósult a román uralkodó osztály álma: létrejött a Nagy Románia. Az első világháborút lezáró békeszerződésekben Románia végül megkapta Bukovinát, Erdélyt, Dobrudzsát, Kelet-Bánságot, Besszarábiát, ami gyakorlatilag a mai Moldávia. A Román Királyság területe több mint kétszeresére nőtt, 138 ezer négyzetkilométerről 295 ezer négyzetkilométerre. Lakossága 8 millióról 16 millióra emelkedett. A román ipar termelőkapacitásai a háború előttinek 235 százalékát tették ki. A vasútvonalainak hossza is megnőtt, 3 és fél ezer kilométerről 11 ezerre. Igaz, hogy a román ipar 80 százaléka külföldi tőkés kezében volt.

A román megszállás az első világháború és az imperialista országok egyezkedésének eredménye volt. A magyar uralkodó osztály háborúba vitte az országot, de nem tudta megvédeni. Az egyetlen erőt, amely erre képes volt, a magyar munkásság forradalmát viszont elnyomták. A magyar és a román uralkodó osztály együttesen.

Az amerikai Ferguson városában katonákat vetettek be a rendőri erőszak ellen tüntető feketék ellen. Az emberek az ellen tiltakoznak, hogy egy rendőr hidegvérrel lelőtt egy fekete bőrű tinédzsert. Ferguson 21 ezer lakosú kisváros Amerikában. Könnyű elképzelni, hogy milyen nagyságú összetűzésre került sor, ha katonákat kellett bevetni. Amerika mindenkit kioktat demokráciából, miközben maga sem tartja be saját elveit.

DEMOKRÁCIA USA-MÓDRA

A Magyar Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Frankfurter Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél megrendelhető.